

DEO OPTIMO MAX.

UNI ET TRINO,

VIRGINI DEI-PARÆ, ET S. LUCÆ Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICA,

CARDINALITIIS DISPUTATIONIBUS manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis decimo-sexto Aprilis, anno M. DCC. L.

M. CAROLO-FRANCISCO BOUTIGNY DES PREAUX, Doctore Medico, Præside.

An diù possit homo, sine cibo potuque, & vivere & valere?

I.

INGULA humanæ machinæ instrumenta pervolve. Intima ipsius scrutare penetralia. Præter extructam solidis fluidisve compagem, nil quidquam occurret indagini tuæ. Reciprocè in sese invicem impetat, luctet & quasi circa equilibrii punctum moveatur duplex illud partium genus: jam hæc ponitur physica conditio quâ vivit homo. Si æquabilis ubique, expedita, integra ac perfecta fuerit hæc alternatio motûs; illicò præsens consalutanda sanitas, bonorum omnium exoptatissimum. Ubi verò vel in unico organo languida, inæqualis, perturbata, impedita reciproca illa solidorum ac fluidorum actio; morbus adest, acerbum & heu nimiùm! frequens humanæ gentis flagellum.

A

Si tandem ubique corporis fufflaminatus ac prorsùs extinctus fit alternus hic & vitalis partium nifus, jam exarata ultima linea rerum, totumque corpus amara mors tenet. Summi opificis penitùs oppofitos ab unâ eâdemque causâ effectus eruentis ineffabilem hic fapientiam agnofce, fufpice, venerare. Quo motu nafcitur homo, vivit, viget, floret, eodem fatifcit, fenefcit, properatque ad interitum. Etenim commota indefinenter vafcula, affiduo franguntur detritu, brevique collabafcunt. Fluida verò continuo quo aguntur trufili motu, per patulos exitus uberrimè è corpore fufa ac penè exhaufta, vafculofum fyftema cui proluendo ac dilatando dicata, propemodùm inane relinquunt. Horum pars fuperftes tot repetitis contrita folidorum ictibus, accenditur, mitem exuit indolem, exafperatur, acris, volatilis, putredini proxima fit. Solo igitur vitali folidorum & fluidorum motu, tota citò peffum iret machina, lethoque maturiori occumberet, nifi imminentem hanc ruinam congruente pabulo provida caviffet natura. Hoc cibo potuque identidem fubminiftratum, debitum liquidi penu fuggerit, nativam ipfius blanditiem fovet, putridamque & alcalinam ejufdem corruptionem avertit, affidua denique folidorum difpendia farcit, & ita ad certum ufque tempus vitales prorogat motus. Num poterit unquam humana machina, tam neceffario fuftentaculo, vitâ fuperftite diu defraudari? Minimè quidem, nifi ftupendis de caufis liquida, negato exitu, fufficienti copiâ vafis coërcita maneant; fimulque generalis ille retundatur impetus, quo tam citò & ad putredinem vergit univerfa liquidorum moles, & jugi ramentulorum abrafione tota deteritur vafculorum compages. Hunc autem ftatum reipsâ occurrere poffe concipitur. Eumdem verò morbofum nec unquam vigente fanitate reperiendum agnoveris, qui portentofus & à naturali humani corporis habitudine alienus. Ex quibus fic prælibatis, nuncque fufiùs paulò explanandis intricatæ hujufce quæftionis elucidatio fponte fluet.

§ I.

De aëris & alimenti defectu, &c.

NOS hic inania tantummodò & merè hypothetica confectari, Junonem, ut aiunt, in nube quærentes, ne judica præceps; nec cuncta inediæ portenta, tanquam commentitia, leviter ac fine delectu explode. Si enim doctiffimum, ut par eft, PECHLINUM audiamus, *Tot virorum eruditorum teftimoniis argumentifque probata eft abftinentium hiftoria, ut qui illam inficiari aufus fit, etiam meridiani folis lucem negare videri velit.* Innumera profectò hic congerere fas effet exempla hujufmodi, ex LENTULI, LICETI, PECHLINI, SCHURIGII, aliorumque operibus, tùm & ex variis Europæ diariis ac fcientiarum commentariis facilè depromenda. In tantâ copiâ, pauca, fed certa ac fida feligere præftat. Miffo igitur fabulofo philofophi EPIMENIDIS fomno, pari jure neglectis feptem dormitoribus fub VALENTINIANI imperio, necnon confultò prætermiffis quæ ab ocularibus teftibus non traditæ, optato carent certitudinis gradu, perpeffi per 15. 18. 20. 22. 30. 36. 40. annos perfecti jejunii hiftoriis, ea primùm annotare confentaneum eft, quæ incredulis injucunda minùs. Plures ab omni cibo diu abftinuiffe, foloque potu fuftentaffe vitam, certo certius eft. Sic Canadenfes fylvarum incolæ aquâ folùm & tabaci fumo diutiffimè famem depellunt. Sic in Melitenfi infulâ, plurimi ægrotantes folâ propinatâ per multos dies glaciali aquâ, non vixere tantùm, fed & convaluere. Unico aquæ potu, hebdomadarum feptem fpatio fuit enutritus Colonienfis ille melancholicus cujus meminit ALBERT. magnus. Harlemens quidam maniacus per 40 dies jejunavit nicotianæ fumo & aquâ pro colluendo ore folummodò ufus. Per univerfam tandem Galliam famâ pervagatum eft piiffimum illud Senonenfis Benedictini patris LEAULTE' jejunium, cui per viginti & ultra annos, toto quadragefimali tempore, præter aquam & vinum in Sacro celebrando haufta, nil aliud ceffit in nutrimentum. Nec id obfervationum genus recenfentes à fcopo aberravimus. Si non evertat, faltem movebit incredulorum pertinaciam, hofve ad fequentes abfolutæ inediæ hiftorias benigniùs excipiendas fenfim aptabit. Quis eorum debitam magno FERNELIO noftro audebit denegare fidem, cum fe vidiffe narrat gravidam mulierem cujus fupernum ventriculi orificium fchirro impeditum liquidis ficut & folidis omnem præcluferat viam, quæve fic invitè jejunans vixit adhuc per bimeftre fpatium. Nec exempla defunt hominum qui fub dirutis ædificiis aut in antris fubterraneis diù quafi confepulti delituere, quin fame perierint. Non pauci etiam in Cochinchinæ regno deprehenfi funt, qui Chriftianæ religionis ergò carceribus inclufi, omni alimento orbati, ficque certiffimæ morti damnati, horridam hanc famem fitimque per plures menfes pertulere. Percelebris Confolentanea abftinens obfervanti CYTHESIO à quo tradita ipfius hiftoria, hæc phænomena fucceffivè exhibuit. Febrem ac vomitum. Loquelæ amiffionem. Delirium. Partium capiti fubjectarum, faucium imprimis paralyfim cum ciborum horrore fex menfium fpatio fævientem. Motum poftea in membris reftitutum. Superftes cujufcumque alimenti faftidium. Abdominis complanationem & atrophiam. Reliqui corporis plenum fatis habitum & incrementum. Linguam abbreviatam. Cohibitum omne excretionum genus. Cutim aridam, frigidam, nec motu

incalescentem, nec unquam sordibus conspurcatam. Hæc ab omni cibo & potu per tres annos & ultra abstinuit. Puellam vidit Patavinus Professor Alexand. VIGUNTIA, quæ febre primùm, dein brachii sinistri tumore, ac demum ventriculi, totius abdominis, & articulorum dolore obsessa. His successit brachii sinistri paralysis, cum violento cujuslibet ingesti vomitu. Nauseabundus indè omnis alimenti horror. Subtractum idcircò quodcumque pabulum. Hinc quarumcunque excretionum suppressio. Sic binos vixit menses non marcescens, sed floridam satis faciem gerens. Tunc exhibito pulvere quemdam cum lumbrico vivo evomuit humorem. Per sequens trimestre singulis ferè diebus, primùm per alvum, dein per vomitum copiosè satis erupit cruor. Fugatam postea brachii paralysim excepere cœcitas ac desipientia, & ita per octo menses, penitùs jejunam duxit vitam catalepticis aliundè insultibus sæpissimè perculsam. Sensim tamen restituta & ingestio & egestio. At paulò post fatali redeunte vomitu cætera revixere symptomata, & renata indè altera perfecta ac bimestris inedia. Celebres inter hasce jejunantes micat APOLLONIA SCHREIERA, quæ PAULO LENTULO eruditi operis suppeditavit argumentum. Hæc cum deperdito sensim cibi potûsque appetitu & usu, menses aliquot prorsus impasta transegisset, senatûs Bernensis jussu, in nosocomium traducta, ubi diligentissimum cui diù subjecta fuit examen, integram ipsius inediam posuit extra dubium. Compressum fuit in eâ quodlibet excretionum genus. Contabuit simulque induruit imus venter. Languidum & quasi paralyticum musculosum omne systema. Totum corpus stupore gravatum, fermè impar erat motui. Adeò hebes in extimâ cutè sensus, ut repentes in facie muscas non deprehenderet, nec rigentis brumæ frigus adverteret accerrimum. Jam ad duodecimum usque annum stupendum illud protractum fuerat jejunium, cum alimenta appetere & ingerere cœpit, sensimque abactis singulis prædictis symptomatis, pristinæ restituta fuit sanitati. Nec ibi reticenda puellæ è loco *Pallet* in *Burgundia* comitatu observatio, quæ è curru in terram violenter excussa, quadrupedante equorum ungulâ leviter in capite ac cervice quassata, & transilientibus rotis in dorso circa undecimam vertebram vehementissimè concussa, cruento primùm vomitu, febre dein periculosissimâ, diris doloribus, brachii sinistri paralysi, inappetentiâ, contumaci pervigilio, accuratâ tandem imarum faucium constrictione conflictata, per biennium & ultra, præter sacchari & conditura liquidæ modicum, panis miculas aliquot & binos aquæ cyathos, nil quidquam ingessit. Hæc postea per quatuordecim menses nullas omnino tetigit dapes, satis habito manente corpore, febriculam, levesque identidem patiens sudores, nil per alvum & vesicam excernens, nec unquam, quod mirum, consueto orbata catameniorum profluvio. Medica Societatis Edimburgensis acta insolitam exhibent junioris puellæ abstinentiam à gravi mœrore & indè ortâ mensium suppressione primordia ducentem, & vomitu primùm ac convulsivâ gulæ coarctatione incautè sumpto emetico accersitis, spasmodico dein totius corporis statu, præsertim frequenti tetano, cœcitate, surditate, tandemque lethali marasmo stipatam.

Journal des Sçavans Mars 1688.

Tom. VI.

Nisi angusti vetarent hujus scripti limites, non pauca alia id genus exempla addere promptum esset. Horum claudat agmen miranda prorsus Virginis Vivariensis historia quam invisere, alloqui, & accuratissimè explorare licuit. Hæc à teneris annis rustico dedita labori, hystericos insultus, colicam nephriticam, vomicam pulmonum, parùm prosperum catameniorum fluxum, aliaque non levia perpessa fuerat mala. Sinistro casu in fluentem rivum ex alto prolapsam statim corripuit pleuritis consuetis expugnata præsidiis. Hanc excepit ischuria cum violento ac pertinacissimo vomitu, quæ quadamtenùs fugata. Accessit hemiplegia brevì in paraplegiam desinens. Tunc præclusâ gulâ, solitum victum sibi denegare coacta ægrotans. Naturalis quæcumque evacuatio indè suppressa. Occœcata dein vi morbi misera Virgo, ipsique obsurduit auris una. Identidem per plures continuos dies primùm non parùm cruoris, postea tantillùm puris stillavit ex aure sanâ. Hoc stillicidio cessante, visus nonnunquam ex inflammatâ mammâ guttatim exudare sanguis. Uterque ille fluxus quatuor prioribus inediæ annis sæpè recurrens, totidem ultimis rediit nunquam. At singulis annis vernâ tempestate erumpens sputum cruentum occlusam alimentorum viam periodicè sed levissimè reseravit, ita ut lactucæ, aut alterius oleris, aut panis azymi frustula minima, vel aliquot aquæ guttulas, tunc deglutire liceret, quæ sæpè vomitu rejecta, quandoque tamen retenta, quæve in vacuum prolabendo ventriculum, strepitum quemdam edebant, quasi in profundum puteum demergerentur. Verùm brevì post penitùs arctabatur iter, nonnisi sequenti anno pari tempore, consimilique ratione recludendum. Subucula quâ contegebatur famosa hæc abstinens, tum & indusia inter quæ jacebat ab octo annis, non squalore fœdata, sed usu tantùm detrita videbantur, nec unquam stratum cui perpetuò fuit affixa, putridum exhalavit odorem. Singularis hic status à prægressis affectibus virginem non exemit. Nephritico dolore fuit aliquoties afflicta, pluresque calculos ingenti cum cruciatu, nullo profluente urinoso latice, reddidit. Violentus etiam contigit ipsi vomitus, pituitosæ materiæ vermiculis

nonnullis interſperſæ. Singula hæc à probo & perito Medico teſte oculari edoctus, ſimul cum eo abſtinentem noſtram inviſi die vigeſimo-quarto menſis Februarii anni 1745. Hanc in humili & obſcuro cubiculo lecto decumbentem reperii. Naturalis ipſi inerat facies, cum ſatis pleno univerſi corporis habitu. Pulſus erat lentus, exiguus, ritè ordinatus. Præcipiti motu nictitabant palpebræ. Muſculus temporalis ſiniſter perpetuo convulſivo motu quatiebatur. Arida, aſpera, albicans & abbreviata lingua. Cutis frigidiuſcula & ſatis flexilis. Motu ſenſuque orbata viſa ſunt membra. Quæſitis meis ingenuè reſpondens retulit ſe vix horâ unâ ſomno indulgere per totam noctem, ferè continuò dolere caput, quandoque pectus, at ſæpiùs multò ſcrobiculum cordis. Collapſum aridumque abdomen manibus contrectavi ſed præſertim ventriculi regionem depreſſam & rigidiorem. Violentam huic quamvis non intuliſſem preſſionem, ſequenti manè tamen de ejuſdem regionis ſæviori dolore conqueſta eſt. Sub Septembris finem, convulſionibus, pectoris oppreſſione vocem adimente, perpetuoque vomitu divexata per plures dies, vermes adhuc multos ejecit. Ingenti conatuum vi obſeratam pandente viam, uberrimè hauſit aquam, & quædam alia ingeſſit; at hæc quamcitò vomitu ſurſum efferebantur. Poſtremis vitæ ſuæ diebus, fluxilem, Caffé decocto ſimilem, & emplaſtrum epigaſtricæ regioni admotum redolentem materiem excrevit, necnon paralytica membra movit aliquantulùm. Tandem 14. Octob. die obiit. Stupendam hanc hiſtoriam veram, certam, & ab omni fraudis ſuſpicione immunem eſſe comperiit plurium fide dignorum, ac præſertim Reverendiſſimi Epiſcopi Vivarienſis diligentiſſima obſervatio. Qui ſingula hujuſmodi exempla negaverit audax, numeroſam doctrinâ morumque integritate inſignium virorum cohortem, levitatis, aut ignorantiæ, aut improbitatis neceſſe habet inſimulare.

D. de Villeneuve, nunc Epiſcopi Monſpel.

III.

VEGETABILE Regnum, ac multiformem animalium familiam attentis intuere oculis, nec tibi monſtrum erit incredibile humana inedia, nec eam reputabis mentis figmentum. A telluris conſortio ſemoti bulbi ſponte ſuâ ſingulis ferè annis in aëre adoleſcunt. Similiter & nonnullæ plantæ à terrâ matre ablactatæ fornicibuſque in alienos uſus ſuſpenſæ, injuſſæ vireſcunt, progerminant & vitæ vegetabilis teſtantur robur. Si ergò organicum plantæ corpus ſolito maternoque pabulo viduatum, poſſit adhuc propriâ ſibi vitâ potiri; cur organica pariter humana machina, conſueto victu ſubtracto, certis in caſibus, vitæ ſuæ compos non eſſet? At vivax illud & mobile regnum properemus perluſtrare, cujus pars magna ſumus. Nec ſtatim contemptum pariat humilis & puſilla inſectorum moles; nullibi enim magis enitet adoranda ſummi numinis ſapientia. Hæc autem rigente hyeme, abdita, conſopita, immota, jejuna, ac velut extincta manent, quouſque gratâ vice veris, renovato calore reviviſcant, & in liberum vitalibuſque effluviis perfuſum ſe vindicent aërem. Sic provida formica, tam ſollicitè non pabulum ſibi, ſed ſtratum comparat quo ſuum hyemalem commodè poſſit obire ſomnum. Induſtrios hoſce vermes ſedulò conſidera, qui ſepulchralem domum tantâ cum ſolertiâ ſibi nectunt & exſtruunt, quâ vivi ſepeliuntur, diutiſſimèque reconditi, impaſti ac velut mortui ſub chryſalidum aut nympharum nomine latent, qui tandem congruo calore foti funebrem perrumpunt thecam, reſurgunt alacres, & novâ, elegantiori ſæpèque variegatâ formâ indutos, verbo papiliones ſe exhibent. Jam erecto vultu per aëra volitantem contuere avium turmam. Harum major pars ſemeſtri duplici diſtinctam degit vitam. Altero vividè agunt, lætè moventur, celeri volatu paragrant æthera, dulcedine cantûs ſeſe invicem mulcent, nidulos ædificant, ſæpè ruunt in amatorios amplexus, concipiunt, pariunt, pullulos educant, optatiſque & avidè conquiſitis dapibus ſe ſatiant, alternâ alioquin requie ſe reficientes. Per aliud verò ſemeſtre ſpatium, ſuis occultatæ latebris, ſibi invicem implicatæ, ac convolutæ aviculæ, perpetuò quieſcunt, torpent, ſoporantur, jejunant, nec niſi in interioribus vivunt mortuis extùs ſimiles, donec jucundo reditu veris recaleſcant & quaſi renaſcantur. Nec infrequens eſt piſces etiam mediis in undis frigore nimio obtorpeſcere, latere, ac velut immori, imò & glacialibus ramentis obduci. Id quoque de amphibiis notum, ea Hyberno frigore conſtricta & corrugata cryptis recondi, ſilere, altoque ſepeliri ſomno, ut ſerpentes, bufones, lacertæ, &c. At notiora adhuc Hyberna quadrupedum latibula, in quibus alia unam & perpetuam obdormiunt hyemem, alia verò certis periodis movent ſe, iterumque ad ſomnos ſe componunt. Verùm id certiſſimum eſt erinaceos, glires, alpinos mures, aliaque hujus familiæ animalia, ut inimiciſſimo hyemali frigori ſe ſubducant, cuniculis abdi ſubterraneis, collecto in orbem corpore obdurari, & ſomno immergi adeò profundo mortiſque æmulo, ut eum verberibus, ferro, igne vix excuſſeris. Nec crede ea ſolummodò diù jejunare poſſe animalia, quæ totam hyemem ſtertunt. Serpentes abſque ullo pabulo in vaſe coërcitos, ſex menſium ſpatio & vivere & moveri expertus eſt Ambrosinus. Obſervante oculatiſſimo Redi, ſuperſtite vitâ motuque inediam ferunt feles 20 dierum, canes 36. viperæ octo menſium, teſtudines tandem menſium 18. Ipſa velociſſima animalia, quæ pernici

motu jactant corpus, ceraſtes putà, draco, ſalamandra, chameleon inediæ patientiſſima feruntur. Hinc ſparſus error ultimum hunc ſolo aëre victitare. Ut harumce obſervationum vis unita tutiori momento pertinacem expugnet incredulitatem, hæc altâ mente perpende. Animalis cujuſcumque ſicut & hominis corpus machina eſt hydraulica ex vaſculis fluidiſque per ea traductis conflata. Utriuſque vita in alterno harumce partium motu. Ut ſtructura eadem, ſic eadem mechanica ratio in utroque. Quæ igitur tamdiu ab animali vivente toleratur inedia, certæ ſolidorum fluidorumve mutationi haud dubiè tribuenda. Quis ergò ſanæ mentis phyſicam hanc conditionem in humano corpore omninò impoſſibilem eſſe affirmaverit? Eamdem quis negaverit eſſe præternaturalem?

I V.

HUMANÆ igitur inediæ exempla fidâ nonnunquam obſervatione prodita fuiſſe ſtet inconcuſſum. Eadem ductis ex analogiâ argumentis firmari, ſit pro comperto. Nec hiſce jam conſulenda refragabitur ratio. Age porrò, abſtruſum altèque reconditum ſtupendi hujuſce phœnomeni ſtrenuè perquiramus fontem. Quo pacto in humano corpore nullo cibi potûſque genere inſtaurato, ſat fluidi ſupereſt ad amplianda vaſa, & ad circularem ac vitalem motum ſaltem in nobilioribus organis diù fulciendum? Deinde verò debitâ quamvis copiâ occurreret in jejuno corpore fluidum, quî fit ut non novatum ab illâ alcalinâ putridâve corruptione tamdiù perſtet immune, in quam motu, calore, nativâque indole aliàs tam citò vergit? Hæc duo nunc operosè excutienda. De priori ſollicitam reperies ſcriptorum turmam. Ultimum dubio procul magis intricatum vix ſubolfecere nonnulli, nemo quod ſciam, ex profeſſo tentavit enodare. Ut primum haud infelici expediamus eventu, ſuprà depictum quorumdam animalium periodicum ac ſemeſtrem ſomnum præſtat intueri diligenter. 1°. Hunc ciet hoſtile frigus. Corporis autem cujuſlibet denſare molem frigori proprium. Stringit ergò & occludit penitùs cutanea horumce animalium ſpiracula. Sic excretionum uberrimam cohibendo, debitam ſervat in iiſdem fluidorum copiam, ut intùs pergat adhuc aliqualis vaſorum motus. Indè igitur conjicere pronum eſt, præſertim ob compreſſam penitus inſenſilem perſpirationem, jejunum hominem requiſito ad vitales motus fluidi penu non ſpoliari. 2°. Frigus illud quo animalia obtorpeſcunt, non perſpiratorios ſolummodò ductus, ſed & alios adhuc obſtipat externum corporis habitum alluentes, liquidorum partem condenſat, aliam repellit introrſum, ſic vaſculoſum ſyſtema minuit & abbreviat, cui proindè replendo ac peragrando multò minor fluidi moles haud impar erit. Si ergò illud idem in pluribus humanæ machinæ vaſculis contingeret, vitales ipſius ſuſtinere motus potis eſſet parcior humorum copia. 3°. Sic ſopitum animal, extincto ſimile nullum certè motum edit. Motu verò ſubtiliſſimum & ſpirituoſum avolat è liquidis, quo depauperatum animal fatiſcit. Tantam ergò non patitur jacturam, ubi cuncta ipſius proſtrata ſopore urget membra quies. Si igitur voluntario motu orbaretur homo, ſi morbo quopiam ſed præſertim paralyſi ſtrato affigeretur; ſic fermè immobilis jacens, minuſque ſpirituoſi deperdens, vix iteratâ indigeret inſtauratione. Quæ tria ſic prænotata caliginem hinc abigunt, maximamque fœnerant lucem. Apprimè enim cum præcipuis humanæ inediæ phœnomenis concordant. Id autem ſtatim ſingulari dignum attentione occurrit, muliebrem ſexum omnia ferè prodigioſæ abſtinentiæ exempla præbuiſſe. Unde nodo huic extricando proderit ritè intellecta fœminini corporis textura peculiaris. Cui verò notum non eſt, illud maſculino humidius, laxius, debilius, parum exercitatum, multò minùs perſpirare, ac ſuperfluo redundare ſanguine cujus periodicum effluxum expoſcit integra ſanitas. Ne miremur igitur, mulieres non ſolùm parciori ſuſtentari cibo, ac per hebdomadas à potu innoxiè abſtinere poſſe, verùm etiam perfecto jejunio diu ferendo aptiores eſſe. His adde celebres haſce abſtinentes quarum hiſtoriæ litteris conſignatæ proſtant, pleraſque puellas fuiſſe mox puberes, in quarum idcircò corpore ultimum incrementi ſui apicem recens adepto, necdum ſatis obfirmato uberiùs excreſcunt ſucci, nec eâdem ratione funduntur è corpore excrementa. Nunc verò revoca in memoriam ſingulis ferè jejunantibus, modò aridam eſſe cutim, modo frigidam, ſæpiſſimè inſenſilem, nec plerumque ipſi ſuperjecta ſordeſcere lintea. Hæc profectò penitùs interceptum arguunt halitum inſenſilem. Concludere ergò ne cuncteris, hujuſce excretionis omnium certè copioſiſſimæ compreſſionem, debitæ fluidi moli intra corporis penitiora retinendæ, proindèque diuturnæ fovendæ inediæ potiſſimùm conferre. Hinc diu ſinè alimento vivunt, quæ ferè imperſpirabilia ſunt animalia, ſerpentes putà, viperæ, teſtudines, &c. Jam intentâ mente perpende humanæ inediæ ferè ſemper comitem fuiſſe paralyticum quemdam affectum. In hoc autem plurimi tubuli nervei, fortè & non paucæ arteriolæ ſanguineæ ac lymphaticæ conſueto liquidi ſui appulſu orbantur. Hoſce totidem ductus, tanquam ex univerſo vaſculoſo ſymptomate demptos concipe, ut res eſt. Quod liberum ſupereſt & patens, proluet movebitque parcior multò liquidi copia. Id tandem ſedu-

lò perspice hac concurrente paralysi, nonnullis partibus motum aut sensum aut utrumque simul adimi, imò & quandòque totum immobile reddi corpus. Hinc ferè nulla spirituosi liquidi jactura, quo per motûs sensûsve exercitium inprimis viduatur humana machina. Ut quid ergò hoc in statu posita assiduâ refectione indigeret? Quâ verò mechanicâ ratione insensilis cohibeatur halitus, paralytica accedat membrorum immobilitas, & impervia fiant plurima vasa, id ad pathologos mittimus explanandum. Connotare sat erit, effectus hosce haud difficilè inferri potuisse à subitaneis & violentis hisce casibus, ut & ab acutis & chronicis morbis qui ferè perpetuò humanæ inediæ ansam præbuere.

Nunc nitidè dirimenda quæ hactenùs ferè intacta fuit difficultas altera, alterius jam solutæ poscit opem & conjurat amicè. Nec negabitur ipsi. Quod enim priori elucidandæ profuit, posteriori enodandæ non parùm juvabit. Id ergo statim adverte diligenter, ideo non instaurata fluida nostra blandam exuere indolem, acrem, alcalinam, putridamve contrahere, simulque deteri, siccari, ac contabescere solida; quia diluens difflatur vehiculum aqueum, perditur demulcens lene oleum aut mucilago mitis, ex humoribus plus æquo contritis extricata salia exasperantur, tandemque præcipuè fervidiori æstu universa conflagrat fluidorum moles. Hinc nimiam abstinentiam presso pede sequuntur vigiliæ, anxietates, spasmi, febres atrociores tum ardentes tum hecticæ, atrophia, marasmus. Hinc lethali inediæ sævissimè damnatos, siti intolerabili potiùsquam fame necari constanter observatum. Exitiosam hanc fluidorum corruptelam & inde tot emergentia damna avertunt, in animalibus hyemali somno sepultis, insensilis exhalationis aliarumque excretionum suppressio, systematis vasculosi jam notata angustatio, certæ fluidorum partis coagulatio, tandemque motûs muscularis defectus. Cur ergò eædem in homine nonnunquam coincidentes causæ, protractæ inediæ descripta mala præcavere non possent? Arceantur omninò singulæ excretiones, at præsertim Sanctoriana perspiratio; nonne tunc omni præcluso exitu, sufficiens & vasorum mollitiei tuendæ & liquidorum præstandæ dilutioni, supererit in corpore aquei laticis copia? Si præterea sero luxuriet nativa temperies, nonne difficiliùs multò vehiculo diluente denudabitur? Hinc muliebris sexus inediæ magis patiens, tum quia minùs perspirat, tum quia humido scatet. Hinc etiam serosi & phlegmatici tolerandæ abstinentiæ magis idonei. Tenuis autem mucilago, blandumve oleum quibus irretitum acre in liquidis mitescit, solidumque inunctum mollescit, non absumuntur, sed intus manent, ubi compressum quodlibet excretionum genus. Si verò exuberaret utrumque, & pinguis, mucilaginosa, ac gelatinosa prævaleret humorum diathesis, tardiùs certè jejunio exhauriretur, nec tam citò infensa exurgeret acrimonia. Undè copiosè aggestam sacculis adiposis suavissimam pinguedinem, mitissimumque in ossium cavis uberrimè collectum medullarem succum, tanquam duo interiora pabula spectare fas est, quorum lentâ remixtione reficitur sanguis, mitigatur, diuque putredinis & acrimoniæ servatur expers. Hac imprimis ratione pingues & obesuli diu jejuni vivere queunt; tum quia plerumque minùs perspirant. Ast si eadem in abstinente ac in benè pasto corpore vigeret oscillatoriæ vasorum undulationis, motûsque humorum circulatorii energia; fluida ab imminente corruptione, non cohibitus posset eximere serosus humor, non collectum pingue oleum; illam potiùs acceleraret excretionum omnium suppressio, particulas acres vividis ac repetitis ictibus evectas intus coercendo. Ut ergo tetrâ humorum putredine non tam citò corruat jejunum corpus, magnopere præstat, vitalem motum in eo valdè deprimi, ac frænari. Quis autem rem ita esse inficias ibit, ubi pleraque membra paralyticâ atoniâ tenentur, ubi lecto manet defixus æger, ubi pinguia, mucilaginosa, ac torpida fluida, parciori insuper copiâ adsunt. Hanc ergo aliam ob rationem seu propter languidiorem vasculosi systematis tonum, inediam faciliùs ferunt humidi, phlegmatici, frigidi, obesi, & mulieres. Sic minuto & quasi sopito vitali solidorum ac fluidorum motu, jam non ampliùs pertimescendus fervidus ille æstus jejunum corpus tam citò depascens, torrens, perimens. Calor enim cæteris paribus affrictuum vehementiæ & partium sese conterentium numero respondet. Affrictuum autem vehementia causis mox enarratis dubio procul frangitur. Partium verò sese conterentium numerus est in ratione superficierum. Multiplicantur profectò superficies, ubi uberior fluidorum copia per angustiora ac numerosiora traducitur vascula; decrescunt è contra ubi & parcior fluidorum rivulus, & per ampliora ac pauciora vasa volvitur. Illud ultimum in omnibus inediæ exemplis contigisse in comperto est. Subtracto victu fluidorum minuta moles. Occlusis canaliculis omnibus excretoriis, pluribusve secretoriis, lymphaticis, ac nerveis tubulis, tandemque nonnullis sensim obstipatis sanguineis arteriolis, jam non nisi majora ac pauciora vasa circumacto fluido irrorantur. Sic ergo decrescentibus solidorum fluidorumve superficiebus, reciprocos affrictus juxta eamdem rationem decrescere, proindeque calorem inde ortum minui ac retundi necessum est. Hac ergo potissimâ ratione tam lætè fert inediam senilis ætas, in qua scilicet præ rigiditate & occallatione tubulorum capillarium deleta maxima pars, nec nisi per interiora ac capaciora vasa

circularis pergit humorum motus. Retento igitur in jejuno corpore aqueo latice, servatâ pariter mucilagine miti, fluidorum impetu fracto, solidorum torpente motu, remittente tandem calore, diu poterit amoveri putrida humorum infectio. Sic ergo non infauftè secundus ille enucleatur nodus qui primâ fronte velut insolubilem se obtulit.

Prægressis omnibus adamussim expensis, dubitare nefas quin tales concurrere possint causæ, quæ in humanâ machinâ nullo sustentatâ victu, & debitum ad vitam fluidi penu, & requisitam ejusdem blanditiem diù foveant. Ubi vero hæc duo obtinueris, jam à propositi de inediâ problematis solutione non longè abes. Ne tamen causas alias huic illustrandæ compares ulteriùs inquirere sperne. Curiosè inprimis expiscari juvat, núm jejunum corpus refocillare potis sit undique nos ambiens aër, occultum vitæ cibum in sinu suo recondens, devehens, & ad penitiora usque infundens. Placita hæc veteribus opinio, nec risu nec sibilo digna. Aër enim quo carere calamitosius est quàm ipso defraudari alimento, verum est chaos, ac promptuarium inexhaustum, obvolitantibus corporum quorumcumque ramentulis refertum. Hunc perpetuæ ditant animalium ac vegetantium exhalationes. Ad eum assiduè tendunt quæ è telluris gremio vitalia avolant corpuscula. Aquâ, igne, sale, sulphure, terrâ ipsâ volatili scatet. Quidquid ergo solitum constituit humanæ machinæ victum, hìc uberrimè collectum habes, at tenuissimum, subtilissimum, ipsâ amicâ naturæ manu conditum, nec ulterioris indigens elaborationis. Causam sciscitaris quæ pretiosum pabulum intrudat. Non aliam quære, præter ipsum vehiculum, atmosphæram scilicet quæ & pondere suo, & elatere ob caloris animalis accessum intensiori, proindeque vi propemodùm immensâ illud impellit. Nunc viam requiris quæ advectum & impulsum excipiat? Ea certè quæ tam facilis aquæ circumfusæ, inuncti mercurii globulis, nec non therebinthinæ, cantharidum, aliorumve topicorum moleculis patet, atomis hisce alibilibus non negabitur. Nec repulsam patietur earumdem volatilitas, cum salubri indole. Has ergo ad corporis intima faciliùs aliâ quacumque materie perducent absorbentes meatus quibus totum exteriùs pertunditur corpus. Nec disquirere vacat, an ipsemet aër subtili quo turget alimento confusus, canaliculos hosce subiens, & corporis penetralia permeans, fluidis instaurandis simul conferat. Vero quidem proxima hæc conjectura. At semper erit aër non temnendus opifer, dummodò nutritias vexerit particulas, & in hiantes tubulos absorbentes impulerit. Illud enim occultum cibi genus, soliti victûs quadamtenus vices gerens, fluida reficiet, horumque nativam tuebitur fluxilitatem, dum interim suprà recensitæ causæ eadem cohibebunt intra corpus, & ab infensâ putredine vindicabunt. Cum ergo tam modico possit homo vivere, nonne liquet quàm facile sit ac salubre temperantiæ legibus obsequi, nec unquam satiari cibis. Interim ex triplici jam retecto fonte, propositæ quæstionis integra solutio non manaret, nisi simul consuetum humanæ machinæ subtraheretur nutrimentum. Illud autem evenit, vel voluntatis insanientis jussu, quod rarissimum; vel involuntariâ alimenti cujuscumque inopiâ, ut in acerbis urbium obsidionibus, & in sævissimâ tyrannide quæ victum omnem negando necem intentat, quod infrequens; vel tandem morbo quopiam cogente, ut dum inexpugnabili horrore, nauseâ perpetuâ, assiduo vomitu repelluntur ingesta, aut spasmo, paralysi, aliove impedimento ipsis omnino præcluditur via. Et hâc ultimâ ratione jejunium plerumque subrepsisse testantur supra narratæ tum & alibi reperiundæ abstinentium historiæ. Quis verò observata hæc omnia, ut & deductam indè aithiologiam accuratè pensitans, præternaturalem ac morbosam illico non agnoscet corporis sic jejunantis conditionem? Quis perstare valetudinem asseverabit, ubi plurima occluduntur vascula, multæ intercipiuntur secretiones, excretionum omnium organa feriantur, languet motus, torpet sensus, & naturalis invertitur totius œconomiæ animalis ordo?

V.

Ex universo hujusce disquisitionis contextu certè inferre cogimur vel inviti, vitam quidem perfectæ inediæ, neutiquam verò sanitatem diù consociari posse. Ad assertum illud duxit te optatus ubique rationis, analogiæ, & experientiæ concursus. Eidem ergo firmus inhære, & impavidum te feriat undique impetentium objectionum turma. Frustra cunctas inediæ observationes falsitatis insimulabunt, quod nonnullas solerti fraude fictas fuisse diligens comperierit adhibitum examen. Inde enim tantummodò eruere licet quasdam fabulosas fuisse, nec temerè omnibus accedendum esse. Revera aliquæ omninò falsæ, hæ præsertim quæ jejunium intactæ sanitati junctum exhibent; aliæ infra famam, plurimæ nonnisi certis circumstantiis veræ, aliàs falsæ deprehensæ sunt. At multa ex omni parte vera perfectæ inediæ exempla extitisse evincunt observatorum doctrina, fides, diligentia, numerus. Nec facilè ductum ex Hyberno stertentium animalium jejunio infirmabitur argumentum, quod huic dissimilis videatur humana abstinentia, utpotè quæ non perpetuo sopore, sed pervigilio potiùs stipata. Etenim laxa quorumdam membrorum aut totius corporis immobilitas, sopitus aut omninò impeditus in plerisque partibus sensus, perpetuus

ferè decubitus, tandemque tot canaliculorum obturatio, somno quadamtenus equivalent. Sic superficietenus obstipata, nec fluidis perfusa humana machina, chrysalidis instar nonnisi internam sed miseram agit vitam, pluribusque sensim labefactata malis plerumque vergit ad interitum. Animalia è contra alacria ut plurimùm ac satis vegeta ex periodico suo somno resurgunt. Adde jejunum hominem libero perfrui & assiduè instaurari aëris usu, quo certè carent pleraque soporata cavernulisque subterraneis abdita animalia. Reminiscere denique non solùm diù ferre inediam, quæ totam obdormiunt hyemem, sed quæ sæpissime moventur ac vigilant. Manet ergo inconcussum id rationis momentum quod suppeditavit analogia. Nec minùs firmo stabit talo superiùs adducta Theoria. Quod primùm de excretionum omnium integrâ compressione prolatum, non evertent cruenta quæ nonnullis in abstinentibus puellis observata fuere profluvia. Hæc enim angustatum vasculosum systema, respectivam succorum redundantiam, & vim vasculis quibusdam interioribus illatam arguunt, proindeque explanationi nostræ potiùs favent quàm adversantur. Id pariter perstabit invictum, quod jam antea à nemine observatum, tantâ cum curâ connotatum fuit à nobis de frequentissimo paralyseos cum humanâ inediâ concursu, licèt in eâ convulsivum affectum prævaluisse, quandoque visum fuerit. Nullum enim latet vel leviter in Pathologicis versatum, spasmo constringi vascula. Potuit ergo hoc in casu, cutanea spiracula, aliosque complures canaliculos exteriores omninò præcludere, vasculosum systema sic abbreviare, & fluida interiora versùs repellere. Nec prætermitte hujus generis affectum ægrotantes persæpe lecto affigere, sensuum organis non raro naturalem prorsùs adimere usum, tandemque in atoniam imò & in paralysim haud ægrè commutari; quæ quidem in abstinentiâ spasmo sociatâ contigere. Ultimò tandem insurgent refragrantes. Quâ singulari & inauditâ prærogativâ, patuli superfiunt pabulum aëreum excepturi ductus absorbentes, ubi perspiratorii omninò occlusi? Gravem hanc objectionem non arduo labore dilues, si excretoria quæ insensilem eructant halitum, è genere arterioso, quæ verò alibilia aëris miasmata sorbent vascula è genere venoso esse statim annotaveris. Primum enim genus ingurgitationi magis obnoxium esse, cuilibet notum. Dein adverte verosimiliter majorem absorbentium canaliculorum amplitudinem, fortè & infundibuliformem figuram, non solùm volatilis alimenti ingressui favere, sed & eosdem ab integrâ angustatione eximere. Specta demùm, ut par est, tanquam vires sibi mutuò contranitentes, fluidi à centro ad peripheriam impulsi momentum, & aëris atmospheram assiduâ pressione corpori innitentem. Haud dubiè remittit illud in hoc casu, cum & parciori rivo, & languidiori impetu fluidum urgeatur. Interim pressio aëris profectò manet eadem. Hæc ergo particulas nutritias uberiùs in tubulos absorbentes intrudet, cum debiliùs diducta vicina vascula minus obstent. Undè sensim ultima coarctari, priores verò magis ac magis ampliari necessum est. Sic viventem humanam machinam, vegetabile corpus haud immeritò diceres. Non enim ampliùs suscepto intus pabulo reficitur, sed per patentes extrà radices nutrimenta sumit. In hoc tamen plantæ dissimilis, quod perspirationis & suctionis non patiatur alterna, verùm quidquid alibile vehit aër, perpetuò avidèque sorbens, ferè nihil unquam in beneficum ipsius sinum refundat. Assiduam hanc & fortem jejuni corporis suctionem innuere videntur duo in abstinente Vivariensi observata, promptissima scilicet emplastri epigastricæ regioni appositi exsiccatio, & excreta per alvum, paulò antè obitum, materies topicum illud perfectè olens. Num arida & rugis arata senum cutis subtili huic exsugendo cibo expeditior esset? Id suaderet experimentum quo constitit aërem per corticem arborum vetustiorem liberiùs transmitti. Jam verò omnibus hactenùs expositis, non tam tutò ac feliciter jejuno corpori refovendo provisum fuisse autumamus, ut de indagandâ causâ ipsius ruinam sensim moliente solliciti simus. Vitam quidem descriptâ mechanicâ ratione ducit humana machina nullo refocillata sensibili alimento, sed singularem prorsùs, morbosam, luctuosam, dimidiatam, & ut plurimum malorum conflictatam iliade, mortique propinquam. Quid ambigis adhuc? Haud mora, animosè sic concludere est in proclivi:

Diù ergò potest homo, sine cibo potuque, vivere quidem, non verò valere.

Proponebat Parisiis, FRANCISCUS-DE-PAULÂ COMBALUSIER, Bursandeolensis apud Helvios, Doctor Medicus Monspeliensis, Antiquus Medicinæ Professor, nec non Saluberrimæ Facultatis Medicinæ Parisiensis Baccalaureus, A. R. S. H. 1750, à sextâ ad meridiem.

Typis QUILLAU, Universitatis & Facultatis Medicinæ Typographi, 1750.